

SANČO PANSA: Sančo Pansa je bil pravo nasprotje don Kihota, saj je bil realist. Bil je čoket in trezno razmišljajoč ter preracunljiv človek, ki je don Kihota kot oproda spremljal na oslu. Don Kihot ni imel posebnih težav s preprečevanjem Sanča, naj postane njegov sopotnik, saj je bil ta preprost in naiven kmet brez domišljije, ki je svojemu gospodarju pomagal reševati vsakdanje težave. Don Kihota večkrat poskuša prepričati o njegovi zmozi s pregovori, ki jih je imel zelo rad. Na koncu ne doseže zastavljenega cilja-vladati na otoku, kjer bi lahko obogatel. To pa so bile sanje vsakega reveža. **DON KIHOT:** Don Kihot je bil idealist. Bil je obubožan in nesebičen kmečki plemič, ki je bral viteške romane. Ti so ga zmešali v tolikšni meri, da je želel postati potujoči vitez, braniti nemočne in nedolžne in popravljati storjene krivice. Prej pametni mož je znal, tako da ne loči več resničnega sveta od svoje fantazije. Napravil se je v viteško opremo, na svojo stran pridobil soseda kot oprodu, zajahal konja Rosinanta in odjahal pogumno v boj za pravico, resnico in svobodo. Za kraljico svojega srca si izbere Dulsinejo iz sosednje vasi Tobose. Pred smrtjo se zave svoje življenjske zmotne in poskusi popraviti škodo, vendar je za to že občutno prepozno. **ODISEJ:** je pаметen; zvit; ve kaj želi; najprej si položaj ogleda, nato udari; veseljati le če je prepričan, da je na varnem; moder; po videzu lep in podoben bogovim; simbol in podoba človeka iskavca; vešč v boju in drugih veščinah (tek, met kopja); črni skodran lasje, brada; itaški knez; potuje po svetu in medtem doživlja različne dogodivščine; odrezan od družine; **PENELOPA:** posebija zvesto ženo; ne želi se poročiti z drugim - s poroko zavlačuje do vrnitve Odiseja, svojega moža, ki ga ni videla že dvajset let ter ga neizmerno ljubi in pogreša; naivna; zvita; vešča ukan pred snubci; **TELEMAH:** Odisejev sin; išče očeta; upa, da ga bo našel; je pаметen; spreten bojevnik; veliko lastnosti je podedoval po Odiseju; pripravljen da takoj uniči vse hudobne snubce; zrel. **MATICĀEK:** Matiček je primer podložnega, ki naj bi ubogal gospodarja ne glede na vse ostalo. Toda Matiček ima v glavi več volj, kot njegov gospodar. Ni jo zna tudi pametno uporabiti. S svojo domišljavostjo je barona večkrat speljal na led. Toda kljub vsemu je ostal zvest svoji nevesti, ki jo je brezmejno ljubil. Ko je mislil, da ga je prevarala, se je bil pripravljen spoprijeti s samim baronom. **NEŽKA:** Nežka je bila podobna Matičku, le da je bila ženska in so ji šle po glavi drugačne vrste spletkarij. Bila je ženska, ki se je znašla v vsakem položaju, ob vsaki priložnosti. Sploh se ni bala barona in gospodarice. Pomagala je celo spraviti barona na led, in to kar trikrat. Zelo je ljubila Matička, zanj je bila pripravljena dati vso svojo doto. **BARON:** Za barona je Linhart izbral zelo primerno ime, saj je v enem drevo "nasledil" kar trikrat. Dolgočasje in brezkostnost sta ga privedli do tega, da je postal ukazovalen in zaverovan vase. Vse ženske so bile boljše od njegove žene, pa čeprav je ves čas vedel, da ga ljubi in da on ljubi njo. **GOSPA:** Gospa je bila ženska, ki bi storila vse, da bi spet pridobila pozornost svojega moža. Pokazala je svojo pretnost v spletkah in moža večkrat speljala na napačno sled. Bila je zelo razumevajoča do malega Tončka in ga skrivala pred baronom. **TONČEK:** Tonček je sramežljiv študent, ki mu je srce gorelo za gospo. Rad je imel ženske in dekleta. Zelo se je bal barona, saj bi skočil skozi okno, samo da bi mu pobegnili. **TARTUFFE:** Tartuffe je moški, ki zelo dobro skriva svojo osebnost, saj se v njem na prvi pogled ne vidi tisto, kar ta človek v resnici je - zlikavec ter zelo podel hinavec. Na videz izgleda urejen, moralen in čisto bogajoč človek, zato mu naivni Orgon ter njegova družina skoraj popolnoma nasedejo. Tartuffe je eden izmed mnogih ljudi, ki živijo srečno na račun sreče drugih - torej zelo hinavsko in zlikavo. Njegov značaj se zelo dobro pozna v besedah, ki jih izreče strežnica Dorina: "Ta prihajač - kako se nam je vrnil, da preko vseh vzdiguje že glavo; tu plaščar, ki je bos prišel, razcapan kot strasio za v proso, zdaj v hiši je edini gospodar, po volji mu je in ljubše kot Ne biti, kar bi pomislilo umreti. Tega ga je strah, saj ne ve, kaj bo potem, ko umre. Zato vztraja pri življenju, od česar pa ga loči neusmiljeno poigravanje strica z njegovo usodo. **OFELIJA:** Ofelija je bila lepo dekletko iz nižjega družbenega sloja kot Hamlet. Bila je hči dvornega komornika Polonija. Hamlet jo je imel nekoliko bolj rad kot druge ženske, zato si je upravičeno razlagala, da je vzrok njegove blaznosti v zavračanju njega in njegovih čustev, ki ji jih je razodeval. V zgodbi nima odločilne dramske vloge. Doživlji tragičen konec. Ko pleza po vrbi, ki je visela nad vodo, se ji odloimi veja, tako da pada v vodo in utopišev je nezbežna. Nekateri pojem sklepajo, da je šlo za samomor. **CERTRUDA:** Gertruda je bila Hamletova mati, ki jo je imel do pokes s Klavdijem zelo rad. Ko pa se je že en mesec po smrti svojega moža poročila s svojim svakom, so se odnosi med njima zelo ohladili. Nazadnje jo je doletela nenadejana kazen. Spila je čašo s strupom, ki je bila namenjena Hamletu. **KLAVDIJ:** Klavdij ima v zgodbi precej podobno vlogo, kot jo je imel Kreon v Antigoni. Predstavlja oblast, medtem ko Hamlet ponazarja posameznika. Med njima nastane tragični konflikt, ki je posledica Hamletovega značaja. Klavdij je poročen z Gertrudo, kar ni všeč Hamletu. Poglavitni cilj danskega princa je maščevanje očetove smrti, ki jo je zagrešil prav Klavdij. Nazadnje svoji namen tudi uresniči, saj ga zabode z zastupljenim mečem. **ANTIGONA:** Antigona je upomica, saj želi kljub vladarjevi prepovedi pokopati svojega brata Polinejka. Pravico do pokopa pojmuje kot sveto in neodtujljivo pravico vsakega človeka, zato je njen upor upravičen. Njen življenjski moto je ljubezen, hkrati pa predanost umrlim svojcem in boj za pravico. Mimo sprejme Kreontovo kazen, kljub temu da si je ni zaslužila. Četudi se v svoji mladosti še vedno veseli življenja in je polna plemenitih misli, vseeno doživlji tragično usodo. **ISMENA:** Ismena v zgodbi predstavlja stransko osebo, ki pa je dobra ženska, ki se zaveda svojih meja in se nagnosko izogiba vsem pogumnim in odločilnim dejanjem. Po eni strani skuša Antigono odvrniti od pokopa Polinejkovega trupla, kar ji ne uspe, po drugi strani pa podpira Antigonino ravnanje, vendar se ji zaradi Kreontove prepovedi noče pridružiti. **KREON:** Po smrti Eteokla in Polinejka postane vladar mesta Tebe. Kot kralj vidi prvo in poglavitno dolžnost podložnikov v brezpopojni pokorščini. Na državo gleda kot na svojo osebo, saj je njegova beseda edini zakon. Prepričan je, da je vladarja treba ubogati tudi tedaj, kadar so njegovi ukazi napačni in zgrešeni. Zahteva popolno pokorščino, edino merilo za vrednotenje ljudi je odnos do mesta oziroma države. V želji po ohranitvi oblasti in reda v družini in državi trmoglavo vztraja pri svojem ukazu, zavrne sina Hajmonta in noče prisluhniti glasu ljudstva. Zlomli ga šele napoved vidca Tejrezjasa, saj ga je močno strah jeze bogov. Tako sam prekrši svoj ukaz o pokopu Polinejkovega trupla. Spoznanje lastne krivde pa pride prepozno, saj zaradi svoje mentalne zasljepljenosti izgubi ženo Evridiko in sina Hajmonta. Njegovi dramski somišljeniki so le stražarji, ki slepo ubogajo njegove ukaze. Na poti do želenega cilja pa mu nasprotujejo štiri ključne osebe. To so Antigona, Hajmont, Tejrezjas in Ismena, nazadnje pa tudi žena Evridika. **HAJMON:** V tragediji nima odločilne dramske vloge. Je Kreontov sin in Antigonin zaročenec. Očetu nasprotuje v imenu vseh ljudi, saj so mu razmere v državi veliko bolj znane kot pa njegovemu očetu. Kljub temu da je spreten govorec, mu ne uspe prepričati očeta o zmotnosti njegovega ravnanja. Tako je pravzaprav Hajmont žrtv svojega tiranskega očeta, hkrati pa je s svojo smrtjo največja kazen za očetovo nepopustljivost

ELMIRA: Orgonova žena, kateri kar prija igrackanje s Tartuffom. Ni čisto na strani Tartuffa in se odloči, da bo mužu dokazala, kdo je njegov prijatelj. Pametnejša je od svojega moža in nazadnje tudi od Tartuffa, saj "prehudiči hudiča" v igri. Mislim, da mu nekaj časa verjame, po sinovem nastopu pa se njeno mnenje spremeni **HAMLET:** Hamlet je razmišljujoč človek in vedno humanist. Njegov duševni mir se poruš i očetovo smrtjo. Kmalu sprevédi, da je bil nad njegovim očetom storjen zločin. Bil je umojen. Zato se odloči, da se bo maščeval morilcu, stricu Klavdiju. V ta namen hlini blaznost. Je notranje razdvojen osebnost. Po eni strani razmišlja, če ima človek pravico ubijati, kar v njem poraja mnogo dvomov, iz tega pa sledi obup. Po drugi pa želi maščevati zločin, ne glede na to, kaj si bodo o tem mislili ostali in kakšne so lahko posledice. Njegov najznamenitejši stavek "Biti ali ne biti?" še kako dobro pojasnjuje njegovo psihično stanje. Biti ali obstajati in s tem trpeti. Vsekar mu je to ljubše kot Ne biti, kar bi pomislilo umreti. Tega ga je strah, saj ne ve, kaj bo potem, ko umre. Zato vztraja pri življenju, od česar pa ga loči neusmiljeno poigravanje strica z njegovo usodo. **OFELIJA:** Ofelija je bila lepo dekletko iz nižjega družbenega sloja kot Hamlet. Bila je hči dvornega komornika Polonija. Hamlet jo je imel nekoliko bolj rad kot druge ženske, zato si je upravičeno razlagala, da je vzrok njegove blaznosti v zavračanju njega in njegovih čustev, ki ji jih je razodeval. V zgodbi nima odločilne dramske vloge. Doživlji tragičen konec. Ko pleza po vrbi, ki je visela nad vodo, se ji odloimi veja, tako da pada v vodo in utopišev je nezbežna. Nekateri pojem sklepajo, da je šlo za samomor. **CERTRUDA:** Gertruda je bila Hamletova mati, ki jo je imel do pokes s Klavdijem zelo rad. Ko pa se je že en mesec po smrti svojega moža poročila s svojim svakom, so se odnosi med njima zelo ohladili. Nazadnje jo je doletela nenadejana kazen. Spila je čašo s strupom, ki je bila namenjena Hamletu. **KLAVDIJ:** Klavdij ima v zgodbi precej podobno vlogo, kot jo je imel Kreon v Antigoni. Predstavlja oblast, medtem ko Hamlet ponazarja posameznika. Med njima nastane tragični konflikt, ki je posledica Hamletovega značaja. Klavdij je poročen z Gertrudo, kar ni všeč Hamletu. Poglavitni cilj danskega princa je maščevanje očetove smrti, ki jo je zagrešil prav Klavdij. Nazadnje svoji namen tudi uresniči, saj ga zabode z zastupljenim mečem. **ANTIGONA:** Antigona je upomica, saj želi kljub vladarjevi prepovedi pokopati svojega brata Polinejka. Pravico do pokopa pojmuje kot sveto in neodtujljivo pravico vsakega človeka, zato je njen upor upravičen. Njen življenjski moto je ljubezen, hkrati pa predanost umrlim svojcem in boj za pravico. Mimo sprejme Kreontovo kazen, kljub temu da si je ni zaslužila. Četudi se v svoji mladosti še vedno veseli življenja in je polna plemenitih misli, vseeno doživlji tragično usodo. **ISMENA:** Ismena v zgodbi predstavlja stransko osebo, ki pa je dobra ženska, ki se zaveda svojih meja in se nagnosko izogiba vsem pogumnim in odločilnim dejanjem. Po eni strani skuša Antigono odvrniti od pokopa Polinejkovega trupla, kar ji ne uspe, po drugi strani pa podpira Antigonino ravnanje, vendar se ji zaradi Kreontove prepovedi noče pridružiti. **KREON:** Po smrti Eteokla in Polinejka postane vladar mesta Tebe. Kot kralj vidi prvo in poglavitno dolžnost podložnikov v brezpopojni pokorščini. Na državo gleda kot na svojo osebo, saj je njegova beseda edini zakon. Prepričan je, da je vladarja treba ubogati tudi tedaj, kadar so njegovi ukazi napačni in zgrešeni. Zahteva popolno pokorščino, edino merilo za vrednotenje ljudi je odnos do mesta oziroma države. V želji po ohranitvi oblasti in reda v družini in državi trmoglavo vztraja pri svojem ukazu, zavrne sina Hajmonta in noče prisluhniti glasu ljudstva. Zlomli ga šele napoved vidca Tejrezjasa, saj ga je močno strah jeze bogov. Tako sam prekrši svoj ukaz o pokopu Polinejkovega trupla. Spoznanje lastne krivde pa pride prepozno, saj zaradi svoje mentalne zasljepljenosti izgubi ženo Evridiko in sina Hajmonta. Njegovi dramski somišljeniki so le stražarji, ki slepo ubogajo njegove ukaze. Na poti do želenega cilja pa mu nasprotujejo štiri ključne osebe. To so Antigona, Hajmont, Tejrezjas in Ismena, nazadnje pa tudi žena Evridika. **HAJMON:** V tragediji nima odločilne dramske vloge. Je Kreontov sin in Antigonin zaročenec. Očetu nasprotuje v imenu vseh ljudi, saj so mu razmere v državi veliko bolj znane kot pa njegovemu očetu. Kljub temu da je spreten govorec, mu ne uspe prepričati očeta o zmotnosti njegovega ravnanja. Tako je pravzaprav Hajmont žrtv svojega tiranskega očeta, hkrati pa je s svojo smrtjo največja kazen za očetovo nepopustljivost